

Arrest

nr. 300 518 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2024 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 17 oktober 2023 en verzoekt op 18 oktober 2023 om internationale bescherming (bijlage 26).

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds verzoeken om internationale indiende in Griekenland op 4 december 2019, in Polen op 7 mei 2020, in Frankrijk op 8 september 2020 en in Italië op 3 februari 2022 (Eurodac).

Op 26 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 30 november 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Poolse, Franse en Italiaanse instanties.

Op 10 december 2023 delen de Franse instanties mee dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker formeel geregistreerd noch behandeld werd. Ze voegen hieraan toe dat ze geen verzoek tot terugname ontvingen van Italië en derhalve conform artikel 23 (2) van de Dublin III-Verordening niet verantwoordelijk kunnen worden geacht.

De Poolse instanties wijzen het verzoek tot terugname af op 12 december 2023, wijzende op het feit dat Polen instemde met een Italiaans verzoek tot terugname en verzoeker niet binnen de door de Dublin III-Verordening bepaalde termijn door Italië werd overgedragen.

De Italiaanse instanties laten op 14 december 2023 weten dat Polen instemde met een verzoek tot terugname van Italië, maar dat Polen op 17 augustus 2023 werd geïnformeerd dat verzoeker bezwaar met opschortende werking indiende, wat tot gevolg heeft dat de overdrachtstermijn werd opgeschort en opnieuw zal aanvangen vanaf de definitieve beslissing inzake het beroep.

Op 18 december 2023 worden de Poolse instanties, met toepassing van artikel 5 (2) van de Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, verzocht de afwijzing van 12 december 2023 te herzien. Op 20 december 2023 stemmen de Poolse instanties in tot terugname van verzoeker met toepassing van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening.

Op 11 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die de volgende dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: XXX

voornaam: XXX

geboortedatum: XXX

geboorteplaats: Quetta

nationaliteit: Pakistan alias Afghanistan alias Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. I., verder de betrokkene, die staatsburger van Pakistan verklaart te zijn diende op 18.10.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij kopieën voor van de identiteitspagina van een paspoort van Pakistan met nummer HF[...], afgegeven op 14.01.2019 en geldig tot 13.01.2024; van een identiteitskaart met referentie [...], afgegeven op 01.01.2016 en van een bewijs van verblijf met referentie [...], afgegeven op 29.08.2016.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Griekenland op 04.12.2019, in Polen op 07.05.2020, in Frankrijk op 08.09.2020 en ten slotte in Italië op 03.02.2022.

De betrokkene werd op 26.10.2023 gehoord in het kader van zijn verzoek. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij op 01.09.2019 van Pakistan naar Iran reisde. Enkele dagen later trok hij verder naar Turkije. Na een verblijf van 2 maanden kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen op onregelmatige wijze via Griekenland. Hij vroeg internationale bescherming, bracht vervolgens 4 maanden door in een opvangcentrum in Athene, maar wachtte de beslissing inzake zijn verzoek niet af en verliet Griekenland met een vrachtwagen. Hij reisde naar eigen zeggen via hem onbekende landen en werd staande gehouden in Polen. De betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken werden genomen en hij vervolgens 3 maanden in detentie doorbracht. Eens in vrijheid gesteld reisde de betrokkene via Duitsland naar Frankrijk waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Zijn verzoek was volgens zijn verklaringen voorwerp van een 'Dublinprocedure'. Toen hem werd opgedragen het opvangnetwerk te verlaten besloot de betrokkene naar Italië te gaan. Ook in Italië vroeg hij internationale bescherming en ook in Italië was zijn verzoek voorwerp van een 'Dublinprocedure'. Toen hij naar eigen zeggen niet meer in Italië mocht blijven trok hij via Frankrijk naar België waar hij zoals vermeld op 18.10.2023 internationale bescherming vroeg.

Op 30.11.2023 werden de Poolse, Franse en Italiaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

Op 10.12.2023 deelden de Franse instanties mee dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene formeel geregistreerd noch behandeld werd. Ze voegden toe dat ze geen verzoek tot terugname ontvingen van Italië en derhalve conform artikel 23(3) van Verordening 604/2013 niet verantwoordelijk kunnen worden geacht.

Op 12.12.2023 wezen de Poolse instanties ons verzoek af wijzende op het feit dat Polen instemde met een Italiaans verzoek tot terugname en de betrokkene niet binnen de door Verordening 604/2013 bepaalde termijn door Italië werd overgedragen.

Op 14.12.2023 lieten de Italiaanse instanties weten dat Polen instemde met een verzoek tot terugname van Italië, maar dat Polen op 17.08.2022 werd geïnformeerd dat de betrokkene bezwaar met opschortende werking indiende. Dit heeft tot gevolg dat de overdrachtstermijn werd opgeschort en opnieuw zal aanvangen vanaf de definitieve beslissing inzake het beroep.

Op 18.12.2023 werden de Poolse instanties met toepassing van artikel 5(2) van de Uitvoeringsverordening verzocht de afwijzing dd. 12.12.2023 te herzien. Op 20.12.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met ons verzoek.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Griekenland, Polen, Frankrijk en Italië. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Polen erkende ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk aan Polen toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij hoorde dat het een goed land is. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Polen omdat hij daar niemand 'heeft' en slecht werd behandeld door de politie.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in Verordening 604/2013 vervatte criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het enkele feit dat de betrokkene in Polen niemand kent geeft geen aanleiding tot toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd naar eigen zeggen in Polen in detentie geplaatst. De Poolse instanties zijn gehouden tot het handhaven van de openbare orde en tot de controle van het recht op binnenkomst en verblijf van niet onderdanen.

Het enkele feit dat de Poolse instanties de betrokkene na aantreffen in onregelmatig verblijf in Polen in detentie hielden impliceert niet dat een overdracht aan Polen een risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelt verder dat hij slecht werd behandeld door de Poolse politie, maar duidt dit niet nader qua context of omstandigheden. Het geweldsmonopolie van de politie staat in een delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de algemene verklaring van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Poolse politie met voeten werden getreden.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” door de Poolse grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database ” (Karolina Rusilowicz en Ewa Ostaszewska-Zuk, , “Asylum Information Database – Country Report : Poland - 2022 Update”, laatste update op 22.05.2023, verder AIDA-rapport genoemd, AIDAPL_2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, ‘On the Belarusian border, decisions refusing entry were issued towards 2,622 persons in 2022, 1,889 of which were issued at the Terespol border crossing. There was an increase in the number of fatalities and persons injured in the forests close to the border area. Organisations also reported an escalation of violence from officers of the Border Guard’, pagina 11). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Polen stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese

Het AIDA-rapport meldt dat de Poolse wetgeving bepaalt dat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, die werden afgesloten omdat ze als impliciet ingetrokken werden beschouwd, enkel opnieuw ten gronde zal worden aangevat indien de betrokkene binnen de 9 maanden na de beslissing tot het afsluiten van het initiële verzoek een nieuw verzoek indient. Indien de termijn van 9 maanden verstreek zal het nieuwe verzoek worden beschouwd als een volgend verzoek. De auteurs beoordelen dat als mogelijk strijdig met artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (pagina 37, “Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular “in-merit” procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure”). Hieromtrent wensen we op te merken dat artikel 28(2) van Richtlijn 2013/32/EU (‘Procedurerichtlijn’) lidstaten toestaat een tijdslimiet van ten minste 9 maanden vast te stellen waarna een verzoek niet langer opnieuw in behandeling kan worden genomen of waarna het nieuwe verzoek mag worden behandeld als een volgend verzoek en aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure mag worden onderworpen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand (“free legal assistance”) te verkrijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase en in geval van een beroep tegen een afgewezen verzoek om internationale bescherming (pagina 32). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Volgens de auteurs van het AIDA-rapport kunnen bijstandsorganisaties en ngo’s onvoldoende ondersteuning verstrekken en is dit oorzaak van een mogelijk moeizaam verkrijgen van rechtsbijstand (pagina 32). We wensen op te merken dat het rapport tevens melding maakt van een algemene regeling voor het aanvragen van kosteloze rechtsbijstand en dit onder dezelfde voorwaarden waaraan Poolse staatsburgers dienen te voldoen (pagina 32, “There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to polish citizens (i.e. insufficient financial resources)”). Hieruit dient te worden besloten dat verzoekers om internationale bescherming in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand te verkrijgen, maar niet dat kosteloze rechtsbijstand dermate onbeschikbaar is dat Polen niet aan zijn verplichtingen op dit vlak zou voldoen. Polen heeft heden 9 opvangcentra met een totale capaciteit van 1714 plaatsen (pagina 54). Drie van deze 9 centra zijn centra van eerste opvang (‘first reception centre’). Verzoekers hebben recht op opvang na het indienen van hun verzoek en dienen zich binnen 2 dagen na het indienen van hun verzoek aan te bieden in een van de centra van eerste opvang (pagina 55, “Asylum seekers are entitled to material reception conditions after claiming asylum, from the moment they register in the first reception centre. They should register there within two days after making their application, otherwise, their procedure is discontinued (unless they declare another place of stay).”).

Het AIDA-rapport stelt dat in het opvangnetwerk geen overbevolking werd gerapporteerd (pagina 64, “Overcrowding was not an issue reported in practice in 2022”) en dat de omstandigheden in de centra de voorbije jaren verbeterden ook al blijven problematische aspecten zoals de afgelegen ligging van sommige centra wat een rem op integratie kan zijn (pagina 54, “The conditions in the centres have improved in recent years, although certain problems are still being reported such as the remote location of certain centres, which impedes the integration process of asylum seekers”). uiteenlopend zijn (pagina 66, “Living conditions differ across the reception centres”). Volgens de auteurs worden de levensomstandigheden in het algemeen als beter dan de voorbije jaren beschouwd (pagina 66, “In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past years”). We benadrukken dat de omstandigheden nergens in het AIDA-rapport als ondermaats of in strijd met de verplichtingen op dat vlak worden beoordeeld.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland’ die door de Poolse autoriteiten op 30.05.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van

Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig door de bevoegde autoriteiten zal worden bijgewerkt. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Polen worden overgedragen, en die reeds een verzoek in Polen indienden dat vervolgens als impliciet ingetrokken een verklaring van verderzetting dienen in te dienen op voorwaarde dat er nog geen 9 maanden verstreken sinds werd beoordeeld dat het verzoek als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd ('Suppose the applicant left the territory of the Republic of Poland during the procedure for international protection, which was discontinued after the transfer under the Dublin procedure. In that case, they can submit a declaration of intent to continue applying for international protection. Such a declaration is submitted to a Border Guard post, which forwards it to the Head of the Office within 48 hours. The condition is that up to 9 months have passed since the discontinuation of the proceedings', pagina 13). Verzoekers, die werden overgedragen en opnieuw opvang willen bekomen dienen zich aan te bieden in het opvangcentrum van Podkowa Leśna – Dębak ('An applicant for international protection who has been transferred under the Dublin III procedure in order to receive social assistance should report to the Reception Centre in Podkowa Leśna – Dębak', pagina 2). Dit opvangcentrum ligt op 27 kilometer van de internationale luchthaven van Warschau, waarlangs de meeste overdrachten worden uitgevoerd.

Tijdens het gehoor van 26.10.2023 werd de betrokkene gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid. Hij antwoordde dat die goed is.

De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Polen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 72, "Access to health care for asylum seekers is guaranteed in law under the same conditions as for Polish nationals who have health insurance"). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een gebrek aan interculturele competenties en kennis van vreemde talen bij zorgverstrekkers (pagina 73, "One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses"). We zijn van oordeel dat een aspect als taalbarrière niet enkel in Polen, maar ook in andere lidstaten een obstakel kan zijn inzake toegang tot gezondheidszorg. Gelet op het voorgaande kan niet worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate problematisch is dat een overdracht aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties."

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing op 12 januari 2024.

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet wordt betwist, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de hoorplicht (“*audi alteram partem*”), van artikel 5 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische bespreking van de aangehaalde bepalingen zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Examen de l'article 3 de la CEDH par la partie adverse

Il est essentiel de noter que lors de son audition du 26 octobre 2023, le requérant a notamment indiqué qu'il ne veut pas retourner en Pologne parce qu'il a eu de violence policière en Pologne et qui été détenu pendant 3 mois dans des conditions inhumaines.

La partie adverse, dans son argumentation pour justifier la non-violation de l'article 3 de la CEDH, a mentionné ce qui suit :

[...]

Dans le cadre de l'affaire en question, l'examen de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) par la partie adverse s'est concentré sur la question de savoir si les conditions de traitement par la police polonaise, le risque de traitement inhumain et les incidents de 'push backs' signalés pourraient constituer une violation de cet article fondamental.

Le requérant indique avoir subi des mauvais traitements de la part de la police polonaise et qui été détenu pendant 3 mois dans des conditions inhumaines. Cependant, l'Office des étrangers réplique que ces incidents ne témoignent pas forcément d'une défaillance générale et systématique au sein des autorités polonaises susceptible de constituer un risque avéré de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi dans ce pays.

1.1 Détention systématique des retournés Dublin

Selon les Contribution des organisations de la société civile au rapport sur l'asile 2023 de l'EUA qui stipule comme suite :

« The Border Guards do not provide statistics of how many of the returnees were detained or how many were ordered the measures alternative to detention. Both happen in practice.

(...)

Thirdly, it was made known to the lawyers of the Helsinki Foundation for Human Rights that even though a returnee is entitled to re-opening their first asylum procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the second application instead. As a consequence of the abovementioned concerns, instead of the continuation of the first procedure, the second one is initiated and is subject to the admissibility procedure. Usually the second application, as based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible. The domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation.

Inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases the summary detention period exceeds 6 months.

(...)

7. Detention of applicants for international protection (including detention capacity – increase/decrease/stable, practices regarding detention, grounds for detention, alternatives to detention, time limit for detention)

In case of third country nationals the Polish courts tend to issue decisions on detention, and rarely resort to alternatives to detention. This also concerns persons expressing the wish to apply for asylum. What is more, the Human Rights Commissioner recorded the Border Guard officers' practice of misinforming persons apprehended after crossing the border asylum seekers that they can apply for protection only in guarded centres for foreigners. As a result, foreigners were detained on the basis of the provisions of the Act of 12 December 2013 on foreigners and not the Act on granting protection to foreigners in the territory of the Republic of Poland, which extended theirs' stay in detention. Significantly, families with minor children, unaccompanied children as well as victims of torture, violence and trauma experienced in their countries of origin or en route, are also placed in guarded centres for foreigners.

(...)

Importantly, the Draft act amending the act on foreigners and certain other acts (UC2865) provides for prolonging the maximum period of stay in guarded centres for foreigners from 12 to 18 months. For these and other reasons, the HFHR concluded in its opinion that this draft amendment requires a thorough rethink and, as it stands, does not meet the standards of human rights and refugee law. However, work on the amendment continues despite critical opinions. »15 (Nous souglinons) (Traduction Libre : Les gardes-frontières ne fournissent pas de statistiques sur le nombre de personnes renvoyées qui ont été détenues ou à qui des mesures alternatives à la détention ont été imposées. Les deux pratiques se produisent en réalité.

(...)

Troisièmement, les avocats de la Fondation Helsinki pour les Droits de l'Homme ont été informés que, même si un renvoyé a le droit de rouvrir sa première procédure d'asile, les gardes-frontières dans les centres de détention pour étrangers les obligent à déposer une deuxième demande. Par conséquent, au lieu de la continuation de la première procédure, une deuxième est initiée et soumise à la procédure d'admissibilité. Habituellement, la deuxième demande, basée sur les mêmes faits que la première, serait déclarée irrecevable. Le droit national ne prévoit aucune exception à cet égard pour les renvoyés de Dublin. Une telle situation pourrait donc violer l'article 18(2) du Règlement Dublin III.

L'impossibilité de poursuivre la première procédure d'asile signifie également que les renvoyés de Dublin qui ont déjà passé la période maximale de 6 mois en détention avant de quitter la Pologne, pourraient être à nouveau placés dans des centres de détention après leur transfert. Dans de tels cas, la période totale de détention dépasse 6 mois.

(...)

Détention des demandeurs de protection internationale (y compris la capacité de détention – augmentation/diminution/stabilité, pratiques en matière de détention, motifs de détention, alternatives à la détention, limite de temps pour la détention)

Dans le cas des ressortissants de pays tiers, les tribunaux polonais ont tendance à émettre des décisions de détention et recourent rarement à des alternatives à la détention. Cela concerne également les personnes exprimant le souhait de demander l'asile. De plus, le Commissaire aux Droits de l'Homme a enregistré la pratique des agents de la Garde frontalière de désinformer les personnes arrêtées après avoir traversé la frontière, en leur disant qu'elles ne peuvent demander la protection que dans des centres gardés pour étrangers. En conséquence, les étrangers étaient détenus en vertu des dispositions de la loi du 12 décembre 2013 sur les étrangers et non de la loi sur l'octroi de la protection aux étrangers sur le territoire de la République de Pologne, ce qui a prolongé leur détention. Il est important de noter que les familles avec des enfants mineurs, les enfants non accompagnés ainsi que les victimes de torture, de violence et de traumatismes subis dans leur pays d'origine ou en cours de route, sont également placées dans des centres gardés pour étrangers.

(...)

Il est important de noter que le projet de loi modifiant la loi sur les étrangers et certaines autres lois (UC2865) prévoit de prolonger la durée maximale de séjour dans les centres gardés pour étrangers de 12 à 18 mois. Pour ces raisons et d'autres, la HFHR a conclu dans son avis que ce projet de modification nécessite une réflexion approfondie et, en l'état, ne répond pas aux normes du droit des réfugiés et des droits de l'homme. Cependant, les travaux sur l'amendement se poursuivent malgré les opinions critiques.)

La détention systématique des retournés Dublin, telle que décrite dans les contributions des organisations de la société civile au rapport sur l'asile 2023 de l'EUAA, souligne un problème sérieux. Les pratiques actuelles impliquent souvent que les retournés soient détenus sans fournir de statistiques précises ou d'alternatives. De plus, la pratique courante de forcer les retournés à déposer une deuxième demande d'asile, qui est souvent déclarée irrecevable, viole potentiellement l'article 18(2) du Règlement Dublin III.

Presque toutes les personnes interrogées par Amnesty International ont dit être traumatisées après avoir fui des zones de conflit et être restées bloquées pendant des mois à la frontière biélorusse-polonaise. Ils souffraient également de problèmes psychologiques graves, y compris de l'anxiété, de l'insomnie, de la dépression et de pensées suicidaires fréquentes, indubitablement exacerbées par leurs détentions inutiles. Pour la plupart, un soutien psychologique était indisponible.

(...)

Retours forcés violents

Amnesty International a interrogé plusieurs personnes qui ont été renvoyées de force ainsi que certaines qui ont évité le retour et restent en détention en Pologne. Beaucoup ont dit que les gardes-frontières polonais qui ont effectué les retours les ont contraints à signer des documents en polonais qu'ils soupçonnaient contenir des informations incriminantes afin de justifier leur renvoi. Ils ont également dit que, dans certains cas, les gardes-frontières ont utilisé une force excessive, telle que des tasers, ont immobilisé des personnes avec des menottes et ont même sédaté de force ceux qui étaient renvoyés.)

Dans un autre rapport du Conseil des droits de l'homme des Nations Unies, il est indiqué ce qui suit :

« Adults detained pending asylum and return proceedings in Poland are subject to similar human rights violations as children. Limiting personal space of detainees to 2 m² is contrary to well-established human rights standards. Detained adults are placed in containers in inappropriate conditions or in schools' gyms, inter alia, without any privacy. They struggle to access health care, even in the event of pregnancy or bone fractures. Psychological assistance is insufficient: only one or two psychologists work in guarded centres hosting hundreds of migrant detainees. Moreover, psychologists are often Border Guards' officers, making them untrustworthy for detainees. Access to guarded centres for external psychologists is hindered. While the law prohibits detaining victims of violence, in practice they are regularly placed in the guarded centres (see also para. 44). The identification mechanism applied by the Border Guard is ineffective, resulting in many instances of unlawful detention of victims of violence. »¹⁷(Nous soulignons) (Traduction Libre : Les adultes détenus en Pologne dans l'attente de procédures d'asile et de retour sont soumis à des violations des droits humains similaires à celles des enfants. Limiter l'espace personnel des détenus à 2 m² est contraire aux normes établies des droits de l'homme. Les adultes détenus sont placés dans des conteneurs dans des conditions inappropriées ou dans des gymnases d'écoles, entre autres, sans aucune intimité. Ils ont des difficultés à accéder aux soins de santé, même en cas de grossesse ou de fractures osseuses. L'assistance psychologique est insuffisante : seulement un ou deux psychologues travaillent dans des centres gardés accueillant des centaines de détenus migrants. De plus, les psychologues sont souvent des officiers de la Garde Frontière, ce qui les rend peu fiables pour les détenus. L'accès aux centres gardés pour les psychologues externes est entravé. Bien que la loi interdise la détention de victimes de violence, en pratique, elles sont régulièrement placées dans les centres gardés (voir aussi paragraphe 44). Le mécanisme d'identification appliqué par la Garde Frontière est inefficace, ce qui résulte en de nombreux cas de détention illégale de victimes de violence.)

D'après les dernières mises à jour d'AIDA concernant les conditions de détention dans les centres de rétention en Pologne, il est stipulé ce qui suit :

« There were cases of overcrowding in detention centres in 2022: in Lesznowola, Przemyśl, Wędrzyn, Białystok, and in Kętrzyn.[5] Since 25 April 2022, the standard of 4 m² per person was reinstated by the border guards in detention centres for families. In detention centres for men, the area per person was temporarily reduced depending on the needs in 2022.[6]

...

In Przemyśl and Wędrzyn the windows in the foreigners' rooms were covered by toilet paper and the blankets were hung to cover from the light.

...

According to the Commissioner for Human Rights, the automatic detention of foreigners who crossed the Polish-Belarusian border limited the role of those facilities to the isolation function only.[22] Furthermore, poor living and sanitary conditions, improper exercise of the rights of migrants and the length of stay in isolation may reach the threshold of inhuman and degrading treatment. Moreover, the level of medical and psychological care provided in detention centres is insufficient and as a result, the health of foreigners who were victims of torture could deteriorate through secondary victimization.[23] Furthermore, the detention centres look like prisons and detention centres in Krosno Odrzańskie, Białystok, and Przemyśl have rooms with barred windows.[24] [AIDA update 2023]

...

In September 2021, there was a riot in Czerwony Bór.[35] Later in 2022, migrants organized hunger strikes several times in Wędrzyn, Biała Podlaska,[36] Lesznowola, Przemyśl and, in 2023 in Krosno Odrzańskie[37]and Białystok[38] due to poor conditions in those facilities and prolonged detention.[39]

...

The Supreme Audit Office stated that proper conditions in the detention centre in Czerwony Bór were not guaranteed in four residential rooms and one bathroom which resulted in the formation of fungus on the walls and ceilings of these rooms. Additionally, the Office noted that Border Guards did not implement fire protection security rules for 2 months.[42]

Representatives of the Commissioner for Human Rights also conducted inspections of the detention centre in Przemyśl. They pointed out that bars are still installed in the windows which emphasise the penitentiary nature of the facility. Additionally, in many rooms, foreigners had to hang blankets over the windows to limit sunlight during the day.[43]

...

According to law, a foreigner admitted to a guarded centre should be immediately subjected to a medical examination, while the analysis of the data of 35 foreigners showed that 13 of them (i.e. 37.14% of the sample) underwent a medical examination within more than 10 days from the date of admission to a detention centre (including five within 11-20 days, four within 21-30 days and the remaining four after 53, 59, 61 and 65 days respectively). Despite a similar number of foreigners staying in detention centres in Białystok and Czerwony Bór, access to basic medical care in Czerwony Bór was provided on a smaller scale than in Białystok. Medical care in Czerwony Bór was provided by one doctor on average 52 hours per month, while in Białystok physicians were available around 87 hours. At that time, 29.5% fewer medical consultations were reported than in Białystok. According to NPM the number of hired medical staff was not sufficient in 2021."18(Nous soulignons) (Traduction Libre: Il y a eu des cas de surpopulation dans les centres de détention en 2022 : à Lesznowola, Przemyśl, Wędrzyn, Białystok et Kętrzyn.[5] Depuis le 25 avril 2022, la norme de 4 m2 par personne a été rétablie par les gardes-frontières dans les centres de détention pour familles. Dans les centres de détention pour hommes, la superficie par personne a été temporairement réduite en fonction des besoins en 2022.[6]

...

À Przemyśl et Wędrzyn, les fenêtres des chambres des étrangers étaient couvertes de papier toilette et les couvertures étaient accrochées pour se protéger de la lumière.

...

Selon le Commissaire aux Droits de l'Homme, la détention automatique des étrangers qui ont traversé la frontière polono-biélorusse a limité le rôle de ces installations à la seule fonction d'isolement.[22] De plus, les mauvaises conditions de vie et sanitaires, l'exercice inapproprié des droits des migrants et la durée du séjour en isolement peuvent atteindre le seuil du traitement inhumain et dégradant. En outre, le niveau de soins médicaux et psychologiques fournis dans les centres de détention est insuffisant et, par conséquent, la santé des étrangers victimes de torture pourrait se détériorer à travers une victimisation secondaire.[23] De plus, les centres de détention ressemblent à des prisons et les centres de détention à Krosno Odrzańskie, Białystok et Przemyśl ont des chambres avec des fenêtres à barreaux.[24] [Mise à jour AIDA 2023]

...

En septembre 2021, il y a eu une émeute à Czerwony Bór.[35] Plus tard en 2022, les migrants ont organisé plusieurs fois des grèves de la faim à Wędrzyn, Biała Podlaska,[36] Lesznowola, Przemyśl et, en 2023 à Krosno Odrzańskie[37] et Białystok[38] en raison des mauvaises conditions de ces installations et de la détention prolongée.[39]

...

La Cour des comptes suprême a déclaré que des conditions appropriées dans le centre de détention de Czerwony Bór n'étaient pas garanties dans quatre chambres résidentielles et une salle de bain, ce qui a résulté en la formation de champignons sur les murs et les plafonds de ces pièces. De plus, l'Office a noté que les gardes-frontières n'avaient pas mis en oeuvre les règles de sécurité de protection contre l'incendie pendant 2 mois.[42]

Les représentants du Commissaire aux Droits de l'Homme ont également effectué des inspections du centre de détention de Przemyśl. Ils ont souligné que les barreaux sont toujours installés aux fenêtres, ce qui souligne la nature pénitentiaire de l'établissement. De plus, dans de nombreuses chambres, les étrangers devaient accrocher des couvertures sur les fenêtres pour limiter la lumière du soleil pendant la journée.[43]

...

Selon la loi, un étranger admis dans un centre gardé doit être immédiatement soumis à un examen médical, alors que l'analyse des données de 35 étrangers a montré que 13 d'entre eux (soit 37,14 % de l'échantillon) ont subi un examen médical plus de 10 jours après la date d'admission dans un centre de détention (dont cinq entre 11-20 jours, quatre entre 21-30 jours et les quatre restants après 53, 59, 61 et 65 jours respectivement). Malgré un nombre similaire d'étrangers séjournant dans les centres de détention à Białystok et Czerwony Bór, l'accès aux soins médicaux de base à Czerwony Bór était assuré à une échelle plus petite qu'à Białystok.

Les soins médicaux à Czerwony Bór étaient fournis par un médecin en moyenne 52 heures par mois, tandis qu'à Białystok les médecins étaient disponibles environ 87 heures. À cette époque, 29,5 % de consultations médicales en moins étaient signalées qu'à Białystok. Selon le NPM, le nombre de personnel médical embauché n'était pas suffisant en 2021.)

Les conditions de détention en Pologne, telles que décrites dans les rapports, sont extrêmement préoccupantes et soulèvent de sérieuses questions sur le respect des droits humains. Les demandeurs d'asile, sont confrontés à une détention arbitraire dans des conditions déplorables, caractérisées par la surpopulation, un manque d'intimité, et un accès insuffisant aux soins médicaux et psychologiques. De plus, ils sont exposés à des actes de violence, y compris à des retours forcés accompagnés de l'usage excessif de la force par les gardes-frontières. Ces pratiques, contraires aux normes des droits de l'homme, exacerbent le traumatisme et l'angoisse des personnes déjà affectées par les conflits et les difficultés de leur voyage.

En tenant compte de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH), qui interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants, la situation du demandeur en détention en Pologne soulève de sérieuses préoccupations. Les conditions de détention et les actes de violence auxquels il sera probablement confronté, qui correspondent à ses expériences antérieures dans ce pays, semblent constituer une violation flagrante de cet article. Cette perspective renforce les inquiétudes quant au respect des droits fondamentaux et de la dignité de l'individu dans le cadre du système d'asile polonais.

En ajoutant à cela, il est clair que le requérant, une fois en détention, subira ces violations susmentionnées, qui correspondent à ses expériences antérieures en Pologne. Les conditions de détention sévères et les actes de violence auxquels il sera exposé reflètent non seulement un modèle systématique de mauvais traitements des demandeurs d'asile en Pologne, mais réitèrent également les expériences traumatisantes qu'il a déjà endurées. Cette perspective, au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) qui interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants, renforce les préoccupations concernant le respect de ses droits fondamentaux et de sa dignité en tant qu'individu.

Cependant, il apparaît que la partie adverse n'ait pas effectué un examen approfondi de la situation du requérant, en ne prenant pas en compte les rapports les plus récents sur les conditions de détention en Pologne. Par conséquent, elle ne peut pas exclure que le requérant, une fois en détention, subira des violations des droits humains conformes à ces rapports, ce qui soulève de sérieuses préoccupations en vertu de l'article 3 de la CEDH.

2. Audi Alteram Partem

Que le droit d'être entendu - audi alteram partem - est un élément important d'une enquête correcte et rigoureuse, d'autant plus lorsque le requérant craint un retour en Pologne. Que le droit d'être entendu est, en outre, un principe général du droit, dont il découle que les autorités administratives doivent donner à l'intéressé la possibilité d'exprimer son point de vue de manière adéquate et effective dans le cadre d'une procédure administrative et avant que ne soit prise une décision susceptible de porter atteinte à ses intérêts (voir CJUE 22 novembre 2012, C-277/11, M.M., § 87 et la jurisprudence qui y est citée).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).”¹⁹

Ainsi, pour une décision juste, la partie adverse était tenue de poser toutes les questions pertinentes et correctes pour exclure les risques de violence policière et de conditions de détention contraires à l'article 3 de la CEDH. En outre, il était impératif que le requérant soit entendu dans une langue qu'il comprend suffisamment, et que la décision finale s'appuie sur tous les éléments factuels et juridiques disponibles, y compris les rapports récents. L'absence d'un interprète adéquat a empêché le requérant de répondre de manière appropriée, remettant en question l'exhaustivité et la justesse de l'évaluation de sa situation."

3.3.3. Beoordeling van het enig middel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)".

Overeenkomstig artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening is de verantwoordelijke lidstaat verplicht *"een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"*.

Blijkens het administratief dossier herzagen de Poolse instanties de initiële afwijzing van het verzoek tot terugname en stemden zij op 20 december 2023 in tot terugname van verzoeker met toepassing van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker in zijn middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf en verzoeker het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dat de hoorplicht en artikel 5 van de Dublin III-Verordening geschonden zijn.

Hij betoogt dienaangaande dat de hoorplicht – *audi alteram partem* – een belangrijk onderdeel is van een correct en rigoureuus onderzoek, te meer verzoeker een vrees heeft voor terugkeer naar Polen. De verwerende partij was er volgens verzoeker toe gehouden alle pertinente en juiste vragen te stellen om risico's op politiegeweld en van detentieomstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. De afwezigheid van een geschikte tolk heeft verzoeker luidens het verzoekschrift verhinderd om op een gepaste manier te antwoorden, wat de volledigheid en de correctheid van de beoordeling van zijn situatie in vraag stelt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog beperkt tot loutere beweringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een tolk Urdu werd toegewezen voor zijn gehoor op 26 oktober 2023 en dat verzoeker verklaarde het Urdu voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, de tolk goed te begrijpen en geen bewaar tegen de tolk te hebben (administratief dossier, 'verklaring betreffende de procedure', punt 2 en DVZ-verklaring van 26 oktober 2023, p. 17). Verder blijkt uit de lezing van de gegeven antwoorden niet dat hij de tolk niet goed begreep, noch dat hij niet in staat was zijn verklaringen op een gedegen en volledige wijze uiteen te zetten of alle relevante inlichtingen te verstrekken. Daarnaast blijkt uit de neerslag van de 'verklaring DVZ' dat verzoeker de kans heeft gekregen zich uit te drukken op de gestelde, precieze vragen. Integendeel, er werd hem (onder meer) uitdrukkelijk gevraagd of hij zich verzet tegen een terugkeer naar Polen. Verzoeker antwoordde dat hij niet wil teruggaan naar Polen omdat hij daar niemand heeft en slecht behandeld werd door de politie (DVZ-verklaring, p. 14). Bijgevolg kan in de DVZ-verklaring worden gelezen dat hij zijn bezwaar tegen een overdracht aan Polen kon uiten. De DVZ-verklaring, die hem werd voorgelezen in het Urdu, werd bovendien voor goedkeuring ondertekend door verzoeker. Hij werpt wel op dat hij door de tolk werd verhinderd om op een gepaste manier te antwoorden, maar blijft in gebreke te duiden op welke wijze de tolk hem zou hebben verhinderd, in welk opzicht zijn antwoorden mogelijks verkeerd begrepen dan wel neergepend zouden zijn en wat hij anders had willen opwerpen en hoe dit de strekking van de bestreden beslissing zou kunnen hebben beïnvloed. De schending van de hoorplicht en van artikel 5 van de Dublin III-Verordening wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht zijn onderzocht en dat een onderzoek gevoerd werd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Polen die artikelen niet geschonden worden.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel/Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel/Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij

aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla/Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov/Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad/Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991,

Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd door het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G./Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak “*N.S./Secretary of State for the Home Department*” dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo/Duitsland (GK)*, nr. C-163/17, §§ 91-93).

Zoals dat is bepaald in artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening, wordt een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare

groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Polen. Zij heeft zich hierbij gesteund op het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”, met een laatste update op 22 mei 2023, verder het AIDA-rapport genoemd, alsook op de door de Poolse autoriteiten op 30 mei 2023 opgestelde factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland” en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit dit rapport zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Polen er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht. Het louter aanwijzen van passages uit het AIDA-rapport of uit andere rapporten, zonder meer, volstaat daartoe niet, gelet op het feit dat eventuele tekortkomingen op zich niet leiden tot een systematisch en structureel falen zoals hiervoor toegelicht.

Verzoeker werpt op dat hij, tijdens het zogeheten Dublininterview, aangaf niet naar Polen terug te willen keren omdat er sprake was van politiegeweld en hij er drie maanden werd vastgehouden in een gesloten centrum in mensonwaardige omstandigheden.

In de mate dat verzoeker heeft verklaard dat hij eerder drie maanden in Polen werd vastgehouden in een gesloten centrum en in Polen slecht werd behandeld door de politie (DVZ-verklaring van 26 oktober 2023, p. 14) kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij hiervan, buiten zijn verklaringen, geen begin van bewijs van voorlegt terwijl, gelet op zijn beweerde lange verblijf in zulk een gesloten centrum, in alle redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij concrete elementen voorlegt inzake zijn beweerde detentie en de in het verzoekschrift overigens voor het eerst opgeworpen doch geenszins nader toegelichte mensonwaardige omstandigheden aldaar. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande en over de evenmin nader toegelichte slechte behandeling door de politie overigens op deugdelijke en niet kennelijk onredelijke wijze het volgende gesteld:

“De betrokkene werd naar eigen zeggen in Polen in detentie geplaatst. De Poolse instanties zijn gehouden tot het handhaven van de openbare orde en tot de controle van het recht op binnenkomst en verblijf van niet-onderdanen. Het enkele feit dat de Poolse instanties de betrokkene na aantreffen in onregelmatig verblijf in Polen in detentie hielden impliceert niet dat een overdracht aan Polen een risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelt verder dat hij slecht werd behandeld door de Poolse politie, maar duidt dit niet nader qua context of omstandigheden. Het geweldsmonopolie van de politie staat in een delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de algemene verklaring van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Poolse politie met voeten werden getreden.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” door de Poolse grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Karolina Rusilowicz en Ewa Ostaszewska-Zuk, , “Asylum Information Database – Country Report : Poland - 2022 Update”, laatste update op 22.05.2023, verder AIDA-rapport genoemd, AIDAPL_2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, ‘On the Belarusian border, decisions refusing entry were issued towards 2,622 persons in 2022, 1,889 of which were issued at the Terespol border crossing. There was an increase in the number of fatalities and persons injured in the forests close to the border area. Organisations also reported an escalation of violence from officers of the Border Guard’, pagina 11). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het

bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

De verwijzing naar de informatie die verzoeker thans voorlegt over de situatie aan de Wit-Russische-Poolse grens in 2021 volstaat niet om een verband met zijn individuele situatie aan te tonen, temeer nu uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij reeds begin 2020 in Polen verbleef, drie maanden in een gesloten centrum verbleef en rond september 2020 het land verliet (DVZ-verklaring van 26 oktober 2023, p. 15-16). Verzoekers vingerafdrukken werden op 7 mei 2020 genomen in Polen en op 8 september 2020 in Frankrijk (Eurodac).

Polen stemde in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening, wat betekent dat het door verzoeker in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18 (2) van de Dublin III-Verordening zullen de Poolse instanties na overdracht van verzoeker het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten. De verwerende partij overweegt dienaangaande dat ze *"dit verzoek om internationale bescherming [zullen] onderzoeken en afronden en [...] de betrokkene niet [zullen] verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.*

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese".

Uit het AIDA-rapport (p. 37) blijkt dat de Poolse wetgeving bepaalt dat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, die werden afgesloten omdat ze als impliciet ingetrokken werden beschouwd zoals het geval is in hoofde van verzoeker, enkel opnieuw ten gronde zal worden aangevat indien de betrokkene binnen de negen maanden na de beslissing tot het afsluiten van het initiële verzoek een nieuw verzoek indient. Indien de termijn van negen maanden verstreek zal het nieuwe verzoek worden beschouwd als een volgend verzoek. De auteurs van het AIDA-rapport (p. 37) - alsook verzoeker - beoordelen dit beschouwen als een nieuw verzoek om internationale bescherming dat onderhevig is aan een ontvankelijkheidsonderzoek als mogelijk strijdig met artikel 18 (2) van de Dublin III-Verordening. Volgens verzoeker verhoogt dergelijke aanpak de totale duur van detentie, die vaak de zes maanden overschrijdt en treft zij zelfs kwetsbare groepen zoals families met minderjarige kinderen en slachtoffers van trauma's. In deze context is het volgens verzoeker waarschijnlijk dat hij in detentie zal worden geplaatst. Verder haalt hij aan dat de systematische detentie van Dublin-terugkeerders een ernstig probleem onderlijnt.

De Raad wijst, in navolging van de verwerende partij in de bestreden beslissing en haar nota met opmerkingen, op artikel 28 (2) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), dat luidt als volgt:

"De lidstaten zorgen ervoor dat een verzoeker die zich opnieuw bij de bevoegde autoriteit meldt nadat een beslissing om de behandeling van zijn verzoek te beëindigen is genomen zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, het recht heeft te verzoeken dat zijn verzoek opnieuw in behandeling wordt genomen of om een nieuw verzoek te doen dat niet onderworpen is aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure.

De lidstaten kunnen een tijdslimiet van ten minste negen maanden vaststellen waarna een verzoek niet langer opnieuw in behandeling kan worden genomen of waarna het nieuwe verzoek mag worden behandeld als een volgend verzoek en aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure mag worden onderworpen.

De lidstaten kunnen bepalen dat de zaak van de verzoeker slechts éénmalig opnieuw in behandeling kan worden genomen.

De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke persoon niet wordt verwijderd in strijd met het beginsel van non-refoulement. De lidstaten kunnen de beslissingsautoriteit toestaan de behandeling van het verzoek te hervatten in de fase waarin deze werd beëindigd."

De Poolse wetgeving, door te voorzien in een termijn van negen maanden om de procedure te heropenen en erna het nieuwe beschermingsverzoek als een volgend verzoek te behandelen, is aldus in overeenstemming met artikel 28 (2) van de Procedurerichtlijn. Verzoeker voert niet aan en er lijken *prima facie* geen redenen voor te liggen om aan te nemen dat zijn verzoek om internationale bescherming, voor zover het beschouwd wordt als een volgend verzoek in Polen, niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken om internationale bescherming van personen die Polen niet verlieten. Uit het AIDA-rapport (p. 50) blijkt verder dat volgende verzoeken om internationale bescherming het onderwerp uitmaken van een ontvankelijkheidsprocedure en dat er aldus, niettegenstaande er vaak tot de niet-ontvankelijkheid wordt besloten, beslist kan worden het volgende verzoek om internationale bescherming als ontvankelijk te beschouwen.

In het AIDA-rapport (p. 37) wordt verder als volgt gesteld: *"The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months."* Het AIDA-rapport steunt zich hiervoor op het rapport *"Input by civil society organisations to the Asylum Report 2023"* waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en uit geciteerd. Uit de vaststaande Eurodac-gegevens blijkt verzoekers vingerafdrukken op 7 mei 2020 in Polen werden geregistreerd en op 8 september 2020 in Frankrijk in het kader van een verzoek om internationale bescherming, zodat zijn betoog dat hij, zoals gebruikelijk zou zijn, meer dan zes maanden wordt vastgehouden klemmt met de concrete gegevens die voorliggen. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker verklaarde drie maanden in Polen in een gesloten centrum te hebben verbleven en dus geen zes maanden. Daarenboven is er slechts sprake van een mogelijkheid om in dat specifiek geval opnieuw in een gesloten centrum te worden geplaatst. In de objectieve informatie is immers naast detentie ook sprake van alternatieven.

De Poolse autoriteiten hebben uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker en hebben erom verzocht om minstens zeven werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker via Warschau zal worden overgedragen. Verzoeker zal naar Polen kunnen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zal aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid geboden rechten.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het *"Input by civil society organisations to the Asylum Report 2023"* (rapport waarmee in het AIDA-rapport ook rekening is gehouden), aanvoert dat Dublin-terugkeerders systematisch in detentie worden gehouden in Polen, merkt de Raad op dat uit dit rapport blijkt dat in de praktijk zowel tot detentie als alternatieven voor detentie wordt beslist voor Dublin-terugkeerders maar dat hierover geen statistieken voorhanden zijn (p. 6). Zelfs ingeval van detentie van Dublin-terugkeerders, moet verzoeker evenwel aantonen dat de omstandigheden in Polen een zeker niveau van hardheid kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 6 juli 2013, nr. 2283/12, *Mohammed/Oostenrijk*). Verzoeker toont niet aan dat dit voor hem het geval is. Verzoeker kan zich hierbij niet dienstig beroepen op de situatie van vreemdelingen die illegaal de Wit-Russische-Poolse grens zijn overgestoken. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van verzoeker en dat verzoeker via Warschau zal worden overgedragen.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij moet worden beschouwd als een Dublin-terugkeerder met een bijzondere kwetsbaarheid. Tijdens het Dublininterview verklaarde verzoeker dat zijn gezondheidstoestand goed is (DVZ-verklaring van 26 oktober 2023, p. 13). De arts van het CIB heeft overigens na consultatie op 12 en 15 januari 2024 vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de verwerende partij op niet deugdelijke of kennelijk onredelijke wijze het volgende heeft gesteld:

“De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Polen geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 72, “Access to health care for asylum seekers is guaranteed in law under the same conditions as for Polish nationals who have health insurance”). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een gebrek aan interculturele competenties en kennis van vreemde talen bij zorgverstrekkers (pagina 73, “One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses”). We zijn van oordeel dat een aspect als taalbarrière niet enkel in Polen, maar ook in andere lidstaten een obstakel kan zijn inzake toegang tot gezondheidszorg. Gelet op het voorgaande kan niet worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate problematisch is dat een overdracht aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de factsheet die door de Poolse autoriteiten op 30 mei 2023 werd opgesteld en waaruit blijkt dat verzoekers die werden overgedragen en opnieuw opvang willen bekomen zich dienen aan te bieden in het opvangcentrum van Podkowa Leśna – Dębak, gelegen op 27 km van de internationale luchthaven van Warschau (p. 2). Wat de opvangmodaliteiten betreft wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk als volgt geoordeeld:

“Het AIDA-rapport stelt dat in het opvangnetwerk geen overbevolking werd gerapporteerd (pagina 64, “Overcrowding was not an issue reported in practice in 2022”) en dat de omstandigheden in de centra de voorbije jaren verbeterden ook al blijven problematische aspecten zoals de afgelegen ligging van sommige centra wat een rem op integratie kan zijn (pagina 54, “The conditions in the centres have improved in recent years, although certain problems are still being reported such as the remote location of certain centres, which impedes the integration process of asylum seekers”). uiteenlopend zijn (pagina 66, “Living conditions differ across the reception centres”). Volgens de auteurs worden de levensomstandigheden in het algemeen als beter dan de voorbije jaren beschouwd (pagina 66, “In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past years”). We benadrukken dat de omstandigheden nergens in het AIDA-rapport als ondermaats of in strijd met de verplichtingen op dat vlak worden beoordeeld.”

De Raad stelt verder vast dat de vaststellingen of bemerkingen waarnaar verzoeker verwijst geen betrekking hebben op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker er zelf in dreigt terecht te komen, op situaties waarvan niet vaststaat dat ze zich actueel nog voordoen of zaken betreffen die onvoldoende zwaarwichtig zijn om eruit te kunnen deduceren dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, bestaat. De Raad benadrukt tevens dat verzoeker een jonge alleenstaande man is die niet aannemelijk maakt dat hij een kwetsbaar persoon is. Uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij reeds jaren rondreist en hierbij verscheidene landen heeft doorkruist. Hieruit blijkt dat verzoeker een grote zelfredzaamheid heeft.

Waar verzoeker nog opwerpt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek van zijn situatie heeft uitgevoerd door geen rekening te houden met de meest recente rapporten over de detentieomstandigheden in Polen, merkt de Raad op dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van het AIDA-rapport met laatste update op 22 mei 2023 en de factsheet van 30 mei 2023 en dat verzoeker zelf uitsluitend rapporten aanhaalt die dateren van hiervoor en verder zelf naar het AIDA-rapport met

update van 22 mei 2023 alsook naar het “Country Report: Conditions in detention facilities”, eveneens met update van 22 mei 2023, verwijst.

De Raad concludeert gelet op al het voormelde dat er geen sprake is van een schending de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Dublin III-Verordening. Het blijkt niet dat de bestreden beslissing verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht naar Polen geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Polen. Verzoeker toont niet aan dat het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel werd gemotiveerd of onzorgvuldig werd voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens, noch dat dit werd genomen met miskenning van de hoorplicht of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Het middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP